

[PRZEGRANIEC *sb m*

Pierwsze e prawdopodobnie jasne (tak w prze-); a jasne.

pl N przegráncy. ◇ A przegránce.

Sł stp, Cn brak, Linde także XVII w.

*Ten, kto poniósł porażkę w bitwie: Ci łączwiefze [...] ták byli waleczni/ iż nie wiedzieli áni vmieli vciekác z bitwy/ chocia przegráncy *BielKron 1597 183.**

*Przen: W dyskusji: Bo mu náprzodku zázakázali: áby o żadną rzecz spytác nie śmiał/ áby fwey Kátholickiey prawdy nie wípierał/ tylko žeby ná ich árgumentá odpowíadał. O niespráwiedliwości nieznośna. Tym sámym zá przegránce fię ználi. *SkarŻyw 1585 1130 (Linde).**

MP